

GASTON LEROUX

BÔNG MA *Trong* NHÀ HẠT

Bùi Thu Thủy
dịch

BÓNG MA TRONG NHÀ HÁT

Tác giả: Gaston Leroux

Kể lại: Louise Benette và David Hwang

Nhóm Dịch: Thunderstorm

Dịch: H

Biên: pastelxduck

Nguồn: Happy Readers

—★—

DTV-EBOOK.COM

GIỚI THIỆU:

Đây là một phiên bản kể lại câu chuyện “Bóng ma trong nhà hát” (Gaston Leroux) của Louise Benette và David Hwang (NXB Darakwon phát hành)

Cảnh cáo: Sản phẩm dịch đầu tiên năm 12 tuổi của pastelxduck. Văn phong dịch vô cùng tào lao.

Chương I: Bóng ma trong nhà hát

Sorelli – một trong những vũ công chính của nhà hát Opera đang ngồi trong phòng thay đồ của mình. Cô chuẩn bị để sẵn sàng cho màn trình diễn tiếp theo, một buổi công diễn ngày hè được tổ chức cho hai người quản lý nghỉ hưu. Sự yên lặng cô đang tận hưởng trong căn phòng đột nhiên bị gián đoạn bởi một nhóm các cô gái trẻ bất ngờ chạy vào phòng. Họ nói chuyện rất ồn ào.

“Bóng ma! Chúng tôi đã thấy hắc!” – một trong bọn họ khóc vì sợ – “Chúng tôi đã thấy Bóng ma!”

Sorelli vốn là một người mê tín và hay dễ hoảng sợ bởi những câu chuyện về con ma nhưng cô vẫn cố gắng tỏ ra gan dạ. “Nó thật tức cười!” – Cô nói với các cô gái – “Các cô thật là điên rồ quá đi.”

“Không, không phải! Đó là sự thật. Tất cả chúng tôi đều nhìn thấy hắc” – Một số cô gái khóc. Những cô gái dàn hợp xướng đều khẳng định như thế. Thật ra, bất kể chuyện gì không may xảy ra trong nhà hát các cô đều nói là do bóng ma.

Trong chốc lát, rất nhiều người tin các cô gái nói thật. Một số thì nghĩ rằng đó chỉ là sự tưởng tượng điên rồ. Nhưng dù gì đi nữa, quan niệm này bắt đầu thay đổi từ khi Joseph Buquet – một trong những người thay phong cảnh trong rạp hát nói: “Tôi đã thấy một thứ thật khủng khiếp ở hành lang. Một người mặc y phục dạ hội. Ban đầu, tôi nghĩ anh ta là khán giả. Nhưng không, khi tôi nhìn anh ta gần hơn thì đột nhiên phát hiện rằng hắc không có khuôn mặt – đó là một cái đầu lâu! Da màu vàng, mắt như lỗ đen và hắc rất gầy.” – Joseph là một người rất đáng tin cậy nên không ai nghi ngờ ông cả.

Không lâu sau, mọi người trong nhà hát Opera bắt đầu thấy được những điều lạ thường. Một trong những lính cứu hỏa –

Pampin đã kể: “Tôi đã đi xuống nhà kho hồi sáng hôm qua. Khi tôi vừa mới xuống đó, tôi thấy một thứ rất ghê rợn. Tôi thấy một cái đầu lửa đến gần tôi! Nó rất rõ. Tôi có thể nhớ được rất rõ rệt. Nó có một cái đầu lửa nhưng không có thân!”

Trong phòng thay đồ của Sorelli, các cô gái tiếp tục câu chuyện của mình. “Chúng tôi thật sự thấy hấn!” – Một cô gái một mực khẳng định – “Đó chính là con ma!”

Phòng thay đồ của Sorelli đột nhiên trở nên yên lặng. Âm thanh vang lên duy nhất là tiếng thở hổn hển vì sợ hãi của các cô gái. Một cô gái áp tai mình vào tường, cố gắng nghe thử tiếng ồn bên ngoài. Mặt của cô gái bỗng chốc trở nên trắng bệch.

“Hãy lắng nghe thử đi!” – Cô nói khẽ với giọng sợ hãi. Có tiếng sột soạt bên ngoài cửa. Sau đó, đột nhiên nó dừng lại.

Sorelli chậm rãi bước tới cửa và nói vọng ra ngoài: “Ai... Ai... đó?” – Không có sự phản hồi – “Có ai ở ngoài cửa của tôi không?” “Có đấy. Có đấy.” – Meg nói, một cô gái trong dàn hợp xướng – “Tất cả chúng tôi đều nghe thấy. Nhưng đừng mở cửa. Hấn có thể vào trong nếu cô mở cửa.” Song, Sorelli vẫn không nghe theo lời họ.

Sorelli luôn giữ bên mình một con dao và bây giờ cô lấy nó ra từ bao đựng dao dắt ở mắt cá chân để tự vệ. Cô cầm chặt nó trong tay và cẩn trọng mở cửa. Tất cả cô gái trong dàn hợp xướng dồn lại trong một góc của phòng. Sorelli nhìn ra ngoài hành lang nhưng cô không thấy gì cả. “Không có gì cả” – cô nói với các cô gái.

Sorelli cố tỏ ra mạnh mẽ và nói: “Bình tĩnh nào các cô gái. Không có bất cứ ai thấy một con ma cả.”

“Nhưng chúng tôi rõ ràng đã thấy hấn mà. Và Gabriel cũng thấy hấn nữa.” – Một cô gái khác nói thêm.

“Gabriel? Người chỉ huy dàn nhạc?” – Sorelli hỏi – “Ông ấy nói gì?”

“Ông ấy đã từng là người quản lý sân khấu ở đây cho tới khi một người Ba Tư lạ mặt đến thay thế... cô có biết người đi vào phòng không?...”

“Có” – Sorelli nói – “Tôi biết người Ba Tư”. Mọi người ở trong nhà hát Opera đều biết người Ba Tư. Các cô gái sợ ông ta.

“Vậy thì sao?” – Sorelli hỏi.

“Ngay khi ông ấy nhìn thấy người Ba Tư, Gabriel trở nên hoảng hốt và ông ấy chạy vội ra khỏi văn phòng. Không may, ông ấy bị trượt chân và ngã xuống cầu thang. Mẹ và tôi tìm thấy ông ấy ở dưới cầu thang. Ông ấy chảy máu và bầm da. Sau đó, ông ấy cũng đã kể cho chúng tôi về thứ kinh hoàng đó. Ông nhìn về phía vai của người Ba Tư và thấy con ma đang đứng đằng sau người Ba Tư! Gabriel đã rất hoảng sợ!”

“Con ma trông như thế nào? – Sorelli muốn biết.

“Hắn mặc đồ dạ hội giống như Joseph Buquet miêu tả. Và đầu của hắn như một cái đầu lâu” – Cô gái nói.

“Mẹ tôi nói Joseph Buquet không kể nhiều lắm” – Meg nói nhỏ. Mẹ của Meg – Madame là người dẫn chỗ ngồi cho khách trong nhà hát.

“Bà ấy nói bóng ma không thích người ta nói nhiều về hắn” – Meg trả lời thật chậm – “Bởi vì ghế ngồi số 5. Mẹ tôi phụ trách ghế số 5. Như các cô thấy đấy. Ghế số 5 thuộc về bóng ma. Đó là nơi hắn ngồi trong suốt buổi biểu diễn. Không ai khác được ngồi ở chỗ đó.”

“Mẹ của cô đã từng thấy hắn chưa?” – Các cô gái hỏi.

“Chưa” – Sorelli giải thích – “Không người nào có thể thấy được hắn. Tất cả những thứ như y phục dạ hội và bộ xương hay đầu lửa chỉ là vớ vẩn. Mẹ tôi chưa bao giờ thấy được hắn cả. Bà chỉ nghe được tiếng của hắn khi hắn đang xem chương trình. Bà cũng cho hắn xem chương trình hắn thích.”

Các cô gái nhìn nhau. Họ hoàn toàn không hiểu câu chuyện của Meg.

Đột nhiên, cửa phòng thay đồ mở ra và một người phụ nữ đi vào. Mắt bà ta trợn tròn và đầy nỗi sợ hãi. “Joseph Buquet!” – Bà ta thở hổn hển – “Ông ấy chết rồi. Một người nào đó tìm thấy xác ông ấy ở tầng hầm. Ông ấy bị treo cổ!”

Cả căn phòng đầy những khuôn mặt hoảng hốt.

“Bóng ma đã làm thế” – Meg buột mồm. Sau đó cô nhanh chóng sửa lại để rút lại những lời cô vừa nói. Cô cũng sợ là sẽ bị bóng ma giết. “Tôi không nói thế” – cô nói – “Tôi không nói gì hết”.

Nhưng mọi người đồng ý với cô – “Đúng. Chắc chắn là do bóng ma.”

Một lúc sau, có một cuộc điều tra được tiến hành. Nhưng dù gì đi nữa, kết luận của nó cũng là do một vụ tự sát bình thường. Song sau đó có một điều lạ diễn ra. Sợi dây thừng treo cổ Joseph đột nhiên biến mất! Những người quản lí nói: “Chắc một người nào đó đã lấy nó làm đồ kỉ niệm. Chúng ta sẽ biết được điều gì xảy ra khi nó kết thúc.”

Nhóm Dịch Thunderstorm

Dịch: Pastelxduck

Chương II: Giọng nói trong phòng

Buổi trình diễn vào buổi tối hôm đó đã thành công rực rỡ. Đó chắc chắn là buổi trình diễn thành công nhất từ trước đến giờ của nhà hát. Mọi người trong khán phòng liên tục đòi trình diễn lại. Tất cả dàn vũ công, nhà soạn nhạc và ca sĩ đều phải phối hợp với nhau hết sức ăn ý để tạo ra màn trình diễn tuyệt vời như vậy.

Nhưng màn trình diễn tuyệt vời nhất lại thuộc về Christine Dae. Cô ấy chưa bao giờ là ca sĩ hát hay nhấtm nhưng tối hôm nay, cô như một đóa hoa nở rộ làm rực sáng cả khán phòng, Christine đã hát với tất cả niềm đam mê và cảm xúc mãnh liệt của mình. Cả khán phòng hoàn toàn chìm đắm suốt màn trình diễn của cô trong cảnh nhà tù của vở *Faust* (một tác phẩm kịch nổi tiếng).

Vào cuối màn trình diễn của Christine, cả khán phòng trở nên cuồng nhiệt. Christine đã dồn tất cả trái tim và tâm hồn mình vào giọng hát tới nỗi cô ngất ngay khi hát xong và mọi người phải đỡ cô vào phòng thay đồ.

Tại một góc khán phòng, có một người đàn ông luôn chăm chú lắng nghe Christine hát. Đó là Tử tước trẻ Roul Chagny. Anh ấy đến buổi trình diễn với anh trai – Bá tước Philippe Chagny.

Philippe 41 tuổi. Ông đã phải nuôi nấng em trai của mình với chị gái và cô sau khi bố mẹ ông qua đời. Philippe rất tự hào về em trai của mình – Raoul. Nhờ cô của ông – góa phụ của một sĩ quan hải quân – Raoul bắt đầu có một tình yêu nồng nàn với biển cả. Ông sớm bắt đầu sự nghiệp trong hải quân. Trong lúc Raoul vẫn còn ở Paris, Philippe quyết định giới thiệu anh với một số nghệ thuật giải trí trong thành phố. Nhà hát Opera là một trong số đó.

Buổi tối hôm đó, trong buổi biểu diễn, Raoul nói với anh trai mình: “Trông cô ấy ốm yếu hơn rất nhiều. Christine chưa bao giờ hát hay như thế. Em phải đi gặp cô ấy đây.”

Raoul đi vào phòng Christine sau khi bác sĩ đã khám xong. Christine mới khỏe hơn chút ít, Raoul nói: “Bác sĩ, sẽ tốt hơn nếu mọi người ra khỏi phòng bớt chút?”

“Đúng thế” – Bác sĩ đồng ý – “Tất cả mọi người hãy ra ngoài hết đi.” – Ông la lên. Giờ chỉ còn Raoul, bác sĩ, người quản lí và Christine ở trong phòng. Christine nhìn sang Raoul, cô hỏi: “Xin lỗi, ngài là ai?”

Raoul trả lời: “Christine, tôi chính là người đã đặt khăn quàng cho em từ biển lên hồi nhỏ đấy.” Christine nhìn sang bên bác sĩ và người quản lí, họ bắt đầu cười to. Raoul cảm thấy bị xúc phạm và nói: “Nếu em không nhớ thì tôi có thể nói chuyện riêng với em một chút được chứ.”

“Hãy trở lại khi tôi khỏe hơn.” – Christine nói – “Mọi người có thể làm ơn rời khỏi phòng được không? Tối nay tôi đã rất mệt rồi.”

Không lâu sau, nhà hát vắng dần. Raoul đang chờ ở ngoài hành lang. Anh thấy người quản lí rời khỏi phòng Christine và hỏi: “Christine thế nào rồi?”

Bà quản lí cười và nói: “Bây giờ cô ấy đã khá hơn rất nhiều rồi nhưng cô ấy muốn ở một mình. Anh không nên làm phiền cô ấy.”

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Raoul: “Cô ấy muốn ở một mình? Nếu cô ấy ở một mình thì mình có thể nói chuyện riêng với cô ấy?”

Anh ta đi nhẹ nhàng đến cửa phòng, chuẩn bị gõ cửa thì đột nhiên một giọng nói đàn ông vang lên – “Christine, em hãy yêu tôi!” Christine khóc: “Làm sao anh có thể nói thế khi tôi đang hát riêng cho anh chứ!”

Raoul cảm thấy như ai đó đang đâm vào tim mình. Một nỗi đau đớn xót lên trong tim anh, và anh có thể cảm nhận được tim mình đang đập rất mạnh. Giọng nói kia lại vang lên một lần nữa – “Em mệt à?”

“Tôi đã đưa anh linh hồn của tôi và bây giờ tôi là người chết.” – Christine trả lời với một giọng rầu rĩ.

“Tâm hồn của em rất đẹp và anh cảm ơn em. Nó là món quà đẹp nhất.”

Raoul quyết định chờ trong một góc tối. Khá bối rối nhưng anh đặc biệt cảm thấy yêu Christine và căm ghét người đàn ông lạ mặt.

“Mình muốn biết mặt tên đáng ghét đó” – Raoul nghĩ. Không lâu sau, Christine rời khỏi phòng mà quên khóa cửa. Cô ấy đi về sớm, Raoul đi vào phòng của cô và đóng cửa lại. Căn phòng chìm trong bóng tối.

“Người là ai? – Raoul hét lên – “Người đang trốn ở đâu? Hãy ra ngoài ngay đi tên hèn nhát!” Anh ta quẹt một que diêm để thếp sáng ngọn đèn dầu. Anh ta nhìn khắp phòng nhưng chẳng thấy gì cả. Đó hoàn toàn là một điều bí ẩn!

“Có một lối đi bí mật chăng?” – Raoul nghĩ thầm – “Hay là mình bị điên rồi!”

Vào buổi tối hôm đó, có một bữa ăn cho hai người quản lý nghỉ hưu của nhà hát. Mọi người đều thưởng thức bữa ăn rất ngon lành cho tới khi một người lạ mặt xuất hiện. Hắn ta mặc trang phục dạ hội với khuôn mặt như một cái đầu lâu.

“Đó là con ma Opera! – mọi người thì thầm – “Đó chính là bóng ma của Nhà hát.”

Bóng dáng lạ thường đó nói chậm rãi: “Cái chết của Joseph Buquet không phải là tự tử.”

Mọi người, đặc biệt là những người quản lý hoàn toàn choáng váng. Rồi hắn ta đó đột nhiên biến mất khỏi căn phòng.

Một lúc sau, hai người quản lý nghỉ hưu ngồi nói chuyện với hai quản lý mới – Richard và Moncharmin.

“Chúng tôi sẽ giúp hai cậu hết sức có thể” – Họ nói – “Chúng ta chỉ cần nói về con ma Opera.” Quản lý Richard cười to và nghĩ: “Nó chỉ là một trò đùa”. Nhưng anh ta hỏi: “Nó muốn gì?”

Một trong hai cựu quản lý đưa cho họ một mảnh giấy. Nó viết:

“Các quản lý của nhà hát Opera phải trả cho bóng ma 20.000 francs một tháng, tức là 240.000 francs một năm. Ghế số 5 cũng

phải để sẵn cho bóng ma trong mọi buổi biểu diễn.

– Opera Ghost.”

Hai quản lí mới cười to trong bụng và quên để ý đến bóng ma. Họ nghĩ rằng đó chỉ là chuyện nhảm nhí. Nhưng một vài ngày sau họ nhận được một bức thư vô danh viết bằng chữ đỏ. Lối viết của bức thư rất ấu trĩ. Nó viết:

“Các người không giữ ghế số 5 cho ta. Sẽ có chuyện xảy ra nếu các người không trả lại ghế cho ta một lần nữa.

– Opera Ghost.”

Ngày hôm sau, họ nhận được một bức thư khác cũng viết theo lối viết ấu trĩ như bức thư trước. Nó viết:

“Các người phải trả cho ta 20.000 francs. Nếu không trả sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

– Opera Ghost.”

Hai quản lí mới nói: “Đó chắc chắn là hai quản lí trước. Họ nghĩ nó rất buồn cười khi chọc chúng ta về con ma đó. Cứ làm lơ nó đi.” Trong chốc lát, họ đã bán ghế số 5.

Một vài ngày đã qua nhưng không có bất cứ sự cố nào trong nhà hát cả. Nhưng dù gì, một buổi tối nọ, người ngồi ghế số 5 bắt đầu cư xử rất lạ lùng. Trong suốt buổi biểu diễn họ liên tục cười đùa và la hét.

Quản lí Moncharmin và Richard hỏi người bảo vệ: “Có chuyện gì với ghế số 5 vào tối hôm qua thế?” Người bảo vệ nói: “Khách ngồi chỗ đó nói có một giọng nói bảo họ rằng: “Ghế số 5 đã có người lấy.” Sau đó họ bắt đầu cư xử tồi tệ.”

“Người dẫn chỗ ngồi nói thế nào?” – Hai quản lí hỏi.

“Cô ấy nói đó là con ma.” – Người bảo vệ trả lời.

“Hãy kêu người dẫn chỗ tới đây ngay bây giờ!” – Họ ra lệnh. Người dẫn chỗ – Madame Giry tới. “Đó chính là con ma thừa ngài” – Bà ta nói – “Hắn ta rất giận dữ vì chỗ ngồi và tiền của hắn.”

“Hắn có đe dọa cô không?” – Quản lí hỏi.

“Tất nhiên là có. Hấn yêu cầu tôi cho ghế đầu.” – Bà ấy trả lời.

Các quản lí cười phá lên. Người phụ nữ rất hoảng sợ. Hai quản lí định sa thải người dẫn chỗ.

Nhóm Dịch Thunderstorm

Dịch: Pastelxduck

Chương III: Thiên thần của âm nhạc

Christine chưa từng xuất hiện trước công chúng kể từ buổi biểu diễn hôm trước. Cô giống như biến mất hoàn toàn. Raoul viết một bức thư cho cô hỏi xem anh có thể đến thăm cô được không. Nhưng anh không nhận được câu trả lời nào cả. Và rồi một bức thư từ Christine được gửi tới nhà của anh.

“Raoul,

Em chưa từng quên hình ảnh một cậu bé đã đi xuống biển để nhặt khăn quàng cho em. Em cảm thấy mình cần phải viết bức thư này để nói với anh rằng em đang ở quê. Mai là ngày giỗ của bố em – ông đã rất thích anh. Ông ấy được chôn cùng với cây violin của ông ở nơi mà chúng ta đã từng vui chơi lúc nhỏ.

– **Christine.**“

Raoul đọc xong và quyết định đi tới chỗ của Christine, tới quán rượu ở vùng quê mà cô đang ở.

Trên suốt chuyến xe lửa vào ngày kế tiếp, những kí ức thời thơ ấu không ngừng tràn về trong tâm trí của anh.

Khi Raoul còn là một cậu bé, cậu từng gặp qua Christine và bố cô – ông Daae. Raoul đã phải lòng Christine khi cậu nghe cô hát trong tiếng đàn violin của bố cô trong một thị trấn nhỏ. Đó là một ngày lộng gió và cơn gió đã cuốn đi khăn quàng cổ của cô xuống biển. Raoul đã lội xuống nước vớt nó lên lại cho cô và họ đã trở thành bạn của nhau suốt từ đó.

Hai người luôn dành nhiều thời gian để chơi với nhau và bố của Christine luôn kể nhiều câu chuyện thú vị cho họ nghe. Một trong những câu truyện hay nhất mà ông từng kể đó là câu chuyện “Thiên thần của âm nhạc”. Ông kể rằng một con người có thể hát hoặc chơi nhạc một cách tuyệt diệu chỉ khi người đó đã được gặp Thiên thần của âm nhạc.

Đã nhiều năm qua nhưng vào ngày Raoul gặp lại Christine ở nhà hát Opera, tất cả những tình yêu trong quá khứ mà anh dành đã cho cô lại ùa về với anh.

Khi Raoul đến được quán rượu nhỏ trong thị trấn, Christine đang chờ anh.

“Em rất vui vì anh đã đến” – Christine nói.

“Anh đã rất bối rối. Tại sao em lại giả vờ không biết anh tối hôm đó?” – Raoul chất vấn. Nhưng Christine không trả lời. Raoul nổi cáu và gắt lên: “Bởi vì có một người đàn ông khác ở trong phòng, đúng không? Anh đã nghe thấy giọng nói của hắn ta. Hắn đã ở trong phòng với em.”

“Ý anh là gì?” Christine hỏi ngược lại, cô trông có vẻ e ngại.

“Anh đã nghe thấy em nói rằng ‘Tôi đã hát riêng cho anh’ và sau đó là ‘Tôi đã cho anh linh hồn của tôi’” – Raoul nói.

“Anh còn nghe thấy gì nữa?” – Christine bắt đầu khóc.

“Hắn ta nói ‘Em hãy yêu tôi’ Hắn ta là ai, Christine?”

“Hãy kể cho em tất cả những gì anh nghe được!” – Christine yêu cầu.

Raoul kể lại tất cả những thứ mà anh đã nghe được vào đêm hôm đó.

“Đó là Thiên thần của âm nhạc” – Christine nói – “Đó chính là giọng nói mà anh nghe thấy. Anh ta đã dạy em hát được ba tháng rồi.”

Raoul không hề tin vào câu chuyện “Thiên thần của âm nhạc” nhưng giờ anh cảm thấy bắt đầu bối rối.

.....

Tối hôm đó, khi Christine rời khỏi quán rượu, Raoul bí mật đi theo. Cô ấy đi tới chỗ mộ của cha mình.

Đó là một buổi tối dị thường. Nó rất im ắng và có nhiều đám mây sương mù bay ngan cỏ. Anh có thể thấy Christine đang quỳ xuống cạnh mộ cha cô.

Anh nghe thấy vài tiếng nhạc kì lạ phát ra từ bầu trời. Anh đi gần lại khi vài đầu lâu lăn ngang bãi cỏ trước mặt anh. Anh hoảng sợ nhảy lùi lại. Khi Raoul đang lùi lại, anh ta va phải một thứ gì đó đằng sau. Nó mặc áo choàng dài. Nó trông có vẻ rất ma quái. Khuôn mặt của nó dần được hiện ra dưới ánh trăng – một

cái đầu lâu với làn da màu vàng và đôi mắt dữ tợn. Raoul ngất xỉu, ngã xuống thêm cổ.

.....

Trong lúc này, tại Nhà hát Opera, những người quản lý đã kiểm tra Ghế số 5 nhưng họ chẳng phát hiện điều gì kì lạ từ chiếc ghế cả. Một vài ngày sau, họ lại nhận được một bức thư khác. Nó có bốn yêu cầu.

“1. Đưa ta Ghế số 5.

2. Christine Daae phải được hát vai Magherita tối nay.

3. Người dẫn ghế phải được làm việc trở lại.

4. Trả ta 20,000 francs một tháng. Nếu các người không thực hiện những việc này, điều gì đó tồi tệ sẽ xảy ra buổi trình diễn tối nay của Faust.

– Opera Ghost–

Những người quản lý đã rất tức giận. Họ rất mệt bởi trò đùa này rồi.

Cũng có một vấn đề khác xảy ra. Tối hôm đó, chú rể chính đi vào văn phòng của những quản lý và nói, “Người nào đó đã ăn trộm một con ngựa. Tôi nghĩ đó chính là con ma. Tôi thấy một bóng đen chạy đi trong bóng tối.”

Và cũng đêm đó, Carlotta, một trong những giọng ca chính của nhà hát, ngồi trong phòng thay đồ đọc một bức thư. Nó viết,

“Gửi Carlotta,

Đừng hát trong buổi diễn Faust tối nay. Nếu cô hát, một bi kịch tồi tệ sẽ ập lên đầu cô.”

Carlotta suy nghĩ cẩn thận về bức thư. Cô rất lo lắng, nhưng nếu tối nay cô không hát thì Christine sẽ lấy vai đó. Cô ghen tị với Christine, nên cô quyết định sẽ hát.

Tối hôm đó, rạp hát chật ních người xem vở diễn Faust. Carlotta bắt đầu hát. Cô ta đã sớm quên về chuyện lá thư. Song, một chuyện tồi tệ đã xảy ra. Vào khoảng giữa bài hát, giọng Carlotta bỗng nhiên biến thành “Rắc!!” Giọng cô ta chẳng khác gì giọng con ếch cả. Mọi thứ trở nên im lặng.

Một âm thanh đột nhiên vang lên đằng sau những người quản lý, “Tiếng hát của cô ta sẽ làm cho đèn chùm bị rơi xuống.”

Thật khủng khiếp, họ nhìn lên chiếc đèn chùm. Nó rơi xuống,
vỡ tan thành vô vàn mảnh vụn nhỏ. Một người phụ nữ đã chết.

Nhóm Dịch Thunderstorm

Dịch: Pastelxduck

Chương IV: Người đàn ông đằng sau Nhà Hát

Sau vụ việc lần đó, Christine lại biến mất dường như hoàn toàn. Raoul cố tìm cô khắp nơi nhưng kết quả vẫn chỉ là con số không. Anh chỉ tình cờ thấy cô ngồi trên một chiếc xe ngựa nào đó trong một lần anh đang trên đường về nhà.

Raoul đã cố la lên thật to: “Christine! Christine!”. Nhưng chiếc xe đã vụt đi khi giọng của một người đàn ông vang lên: “Đi tiếp đi!”

“Chẳng lẽ Christine thật sự yêu người đó sao.” Raoul vô cùng buồn bã.

Sáng hôm sau, Raoul nhận được một bức thư.

“Raoul của em,

Ngày mai sẽ có một vũ hội hoá trang diễn ra ở Nhà Hát. Hãy tới đó và mặc một bộ domino(1) màu trắng. Em sẽ gặp anh vào lúc nửa đêm.

– Christine”

Raoul tràn đầy hi vọng. Anh sẽ đi. Chấn chấn là như thế. Nhưng Thiên thần Âm Nhạc là ai? Liệu Christine thật sự yêu hẳn hay cô ấy bị hẳn đe dọa? Những suy nghĩ này vẫn làm anh lo sợ.

Buổi vũ hội ở Nhà Hát là một sự kiện lớn. Tất cả những người giàu có và nổi tiếng nhất Paris đều tham dự. Khi Raoul tới đã gần nửa đêm. Một người đeo mặt nạ đen đi về phía anh. Đó là Christine. Cô ra hiệu cho anh đi theo cô.

Họ đi ngang qua đám đông. Anh thấy một người đàn ông cao to trong chiếc áo choàng đỏ với mũ rộng vành và mặt nạ đầu lâu.

Rất nhiều người tụ tập xung quanh ông ta. Raoul đó thể đọc được một số chữ trên cái áo choàng của ông ta “Đừng đụng ta! Ta chính là Thần chết Đỏ(2)!”

Raoul đi theo cô vào khán phòng của Nhà Hát. Cô nói: “Đừng lo lắng. Anh ấy không biết chúng ta ở đây.”

Nhưng Raoul đã thấy được một bóng người ở phía cầu thang.
Thần chết Đỏ!

“Hắn ta đang tới. Hắn đang đi xuống cầu thang.” Raoul thốt lên.
“Ai cơ?”

“Thần chết Đỏ! Thiên thần Âm nhạc của em! Anh muốn gặp
hắn ta. Đi. Anh sẽ tháo cái mặt nạ đó ra. Anh muốn thấy mặt
hắn.” Raoul lớn tiếng.

“Không! Đừng làm thế.” Christine chặn Raoul lại. Cô ghen
ngào: “Nếu anh yêu em thì làm ơn đừng làm như vậy.”

Raoul mất kiểm soát. Anh bây giờ vô cùng tức giận.

“Em yêu hắn ta, đúng không?” Raoul khóc (main yếu quá, quá
nhục 🙄). “Đi đi! Anh không cần em lại đâu. Nhưng anh hận
em, Christine. Tại sao em lại đối xử với anh như vậy. Anh đã
tưởng em yêu anh nhưng có lẽ anh chỉ là thằng khờ đang mơ
tưởng rồi. Đi đi!”

Christine rất buồn.

“Ngày nào đó anh sẽ hiểu,” Cô thì thầm. “Em phải đi ngay bây
giờ. Đừng theo em.” Christine chia tay Raoul rồi đi xuống cầu
thang.

Vũ hội vẫn tiếp tục nhưng Raoul không muốn quay lại nơi đó.
Anh không còn tâm trạng nào để uống và nhảy nữa. Thay vì
thế, anh đi bộ quanh Nhà Hát.

Raoul không hề nhận thấy rằng mình đang vô thức đi về phía
phòng thay đồ của Christine. Anh đẩy cửa và đi vào. Không lâu
sau, Christine bước vào. Cô cởi đôi bao tay của mình, để lộ chiếc
nhẫn vàng trên ngón áp út. Raoul có thể thấy nó rất rõ.

“Nhẫn cưới? Ai đã đưa nó cho cô ấy? Thần chết Đỏ ư?” Raoul
không thể dừng dòng suy nghĩ của mình lại. Anh thấy cô ngồi
xuống, dụi đầu vào hai lòng bàn tay rồi thở dài: “Tội nghiệp
Erik...”

“Erik? Ai là Erik?”

Bỗng nhiên, Raoul nghe được một tiếng hát từ xa vọng lại. Anh
cố nghe kĩ hơn và nhận thấy tiếng hát đó càng ngày càng gần
hơn. Không mấy chốc, nó đã ở trong căn phòng.

“Erik!” anh nghe thấy cô đang khóc.

“Em tới trễ!” Chủ nhân giọng nói đó vẫn tiếp tục hát. Hẳn ta đang hát bài “Đêm tân hôn” của vở Romeo và Juliet. Đó là giọng hát hay nhất mà anh từng được nghe. Giờ anh đã hiểu sao Christine có thể tiến bộ nhanh như vậy.

Christine đứng dậy đi về phía tấm gương trước mặt. Raoul đi theo cô. Một trận gió lạnh từ đâu đó đột nhiên ập vào người anh, căn phòng bắt đầu xoay vòng tròn, Raoul không hề biết chuyện gì đang diễn ra. Khi mọi thứ bình thường trở lại, Christine đã biến mất khỏi căn phòng.

#####

Kể từ ngày đó, Raoul không còn gặp lại Christine nữa... Cho tới một hôm anh quay trở lại Nhà Hát. Christine có vẻ rất vui khi thấy anh.

“Raoul, em rất vui khi thấy anh đấy!” cô la lên “Khi nào anh trở về hải quân?”

“Một tháng nữa,” Raoul trả lời. Christine đột nhiên buồn hẳn đi.

“Rồi chúng ta cũng sẽ không bao giờ được gặp lại nhau lần nữa,” cô thất vọng.

“Nhưng như thế chúng ta có thể thật lòng và thủy chung với nhau.” Raoul nói.

Khóe mắt Christine ngấn nước, “Em không thể cưới anh, Raoul,” cô đáp. Song như nghĩ ra gì đó, sắc mặt cô thay đổi ngay lập tức.

“Nhưng chúng ta có thể đính hôn với nhau trong vòng một tháng. Đó sẽ là bí mật giữa em và anh.” Christine cười nhợt nhạt.

“Được thôi. Nếu em muốn.” Raoul cũng đồng ý với cô.

Sau lời hứa hẹn đó, Christine và Raoul đã cùng nhau trải qua nhiều ngày vui vẻ ở Nhà Hát. Toà nhà thật sự rất đẹp, Christine dẫn Raoul xem tất cả mọi nơi trong toà nhà. Cho tới một ngày, họ tìm thấy một cánh cửa sập.

“Em dẫn anh đi khắp nơi nhưng hình như chúng ta chưa bao giờ đi xuống các hành lang ngầm cả. Đi xuống nào. Sẽ thú vị đấy.” Raoul nói.

Mặt Christine bỗng nhiên tái nhợt đi. Cô trông rất hoảng sợ.

“Không. Đừng đi xuống đó. Đó là chỗ của anh ấy.” cô nói.

“Ồ, vậy Erik sống dưới đó, đúng không?”

Christine đi ra xa khỏi cánh cửa, “Em không muốn nói về chuyện đó. Chúng ta chỉ có thể ở bên nhau một thời gian ngắn. Hãy cứ để ý tới hạnh phúc của chúng ta thôi, Raoul.” Raoul nhìn về phía chỗ cửa sập. Giờ nó đã bị đóng lại.

“Anh ta đã đóng nó lại, đúng không?” Raoul hỏi.

Christine không trả lời. Cô cố lơ vẩn đề đó và đi ra chỗ khác.

Raoul đuổi theo cô và nói, “Christine, nghe này. Nếu em sợ hẳn ta, anh sẽ giúp em. Anh sẽ dẫn em đi bất cứ nơi nào anh ta không thể tìm được em.”

Christine bỗng cảm thấy tràn trề hy vọng.

Christine cầm tay Raoul và dẫn anh lên tầng thượng của Nhà Hát.

“Chúng ta có thể nói chuyện ở đây,” cô nói. “Em sẽ kể cho anh tất cả mọi chuyện. Raoul, anh biết đấy, trước kia giọng em không thật sự tốt chút nào. Rồi một đêm, em nghe thấy một giọng ca tuyệt vời ngân lên từ căn phòng bên cạnh. Đó là giọng ca đẹp nhất em từng nghe. Em hỏi anh ấy có phải là Thiên thần của Âm nhạc không, anh ấy trả lời phải. Và chúng em trở thành bạn tốt của nhau. Anh ấy đã dạy em hát. Dần dần giọng của em được cải thiện đáng kể. Nhưng rồi một ngày, em thấy anh ở trong khán phòng, và con tim em lại đập lên từng hồi. Em biết em đã yêu anh. Em đã kể về anh với Thiên thần của Âm nhạc nhưng anh ấy bỗng trở nên khó chịu và gắt gỏng. Anh ấy đòi hỏi em phải chọn giữa anh và anh ấy. Em sợ phải mất anh ấy nên đã giả vờ đồng ý. Em không biết anh đã ở trong phòng em lúc đó, Raoul.”

“Anh hiểu,” Raoul nói.

Christine tiếp tục. “Đêm chiếc đèn chùm rơi, em đã rất sợ và đi vào phòng của mình. Nhưng mọi thứ cứ khang khác làm sao ấy. Em đi tới chỗ chiếc gương, và sau đó cả căn phòng chuyển động, khi mọi thứ trở lại bình thường. em nhận ra em đang ở một chỗ khác.”

“Đúng thế. Giống như những gì mình đã thấy.” Raoul nghĩ.

“Chỗ đó rất tối. Rồi em thấy có một bóng người đi về phía em.

Anh ta bế em lên và đặt em lên một con ngựa. Bọn em đi xuyên

qua đường hầm dưới Nhà Hát tới một cái hồ ngầm dưới đó. Anh ta đặt em lên một chiếc thuyền và đưa em tới ngôi nhà giữa hồ. Trong ngôi nhà, mọi thứ trở nên rõ ràng hơn... nhưng anh ta mặc một bộ áo choàng đen với chiếc mặt nạ rất kì lạ nên em không thể thấy rõ khuôn mặt anh ta được. Anh ta đặt em lên một chiếc ghế sofa và nói, ‘Đừng sợ.’ Giọng anh ta rất nhẹ nhàng. ‘Tôi không phải là Thiên thần của Âm nhạc. Tên tôi là Erik. Là một con người, không phải là một con ma,’ anh ta nói. ‘Hãy ở lại đây với tôi năm ngày, bởi vì tôi yêu em. Em biết đấy. Tôi sẽ thả em đi sau năm ngày. Tôi hứa. Miễn là em chưa thấy được mặt tôi.’

Nhưng lúc đó em lại đi làm một chuyện ngu ngốc. Em giật lấy chiếc mặt nạ của anh ta. Và... khuôn mặt anh ta thật khủng khiếp. Nó như một cái đầu lâu với 2 con mắt. Anh ta hét lên, ‘Giờ thì em sẽ không bao giờ được rời khỏi ngôi nhà này nữa và cũng chẳng phải gặp tôi nữa đâu. Tôi sẽ để em ở đây.’ Nói rồi anh ta bước đi.”

“Chuyện gì xảy ra sau đó?” Raoul hỏi.

“Em quyết định sẽ cho anh ta thấy rằng em không hề sợ hãi bởi khuôn mặt của anh ta. Em thật sự muốn rời khỏi ngôi nhà đó. Kể cả khi anh ta làm em cảm thấy sợ hãi nhưng em biết đó là cách duy nhất. Và cuối cùng, anh ta đã để em đi.”

“Em có quay lại không?”

“Có”

“Tại sao?” Raoul thắc mắc.

“Bởi vì em thấy rất có lỗi với anh ta. Anh ấy rất cô độc. Ai thấy khuôn mặt anh ta cũng sẽ bị dọa sợ hãi,” Christine đáp.

Bỗng nhiên, họ thấy một hình dáng khủng khiếp đi về phía họ. Christine cầm tay Raoul, họ chạy về phía đầu kia của sân thượng và xuống cầu thang trong nỗi sợ hãi khủng khiếp.

=====
=====

1) domino: áo choàng rộng có mặt nạ đeo trong vũ hội hóa trang

2) Nguyên gốc trong tác phẩm là Red Death. Bắt nguồn từ truyện ngắn The Masque of the Red Death (Vũ kịch của thần

chết Đỏ) của nhà văn Mỹ Edgar Allan Poe. Trong truyện có một căn bệnh tên là Red Death (còn có nghĩa là Cái chết đỏ), trong đó người bệnh thường lên một cơn đau đớn khủng khiếp và tiết ra máu đỏ thay vì mồ hôi.

Nhóm Dịch Thunderstorm

Dịch: Pastelxduck

Chương V: Christine biến mất

Christine và Raoul chạy khắp Nhà Hát để chạy trốn khỏi Erik. Đột nhiên một người đàn ông bước ra chặn đường họ. Ông ta có một làn da sẫm màu và mặc bộ đồ của một quốc gia trung đông nào đó.

“Đi theo tôi,” ông ta nói. Christine và Raoul chạy theo hướng ông ta chỉ và họ đi tới phòng của Christine.

“Ông ta là ai?”, Raoul hỏi.

“Đó là người Ba Tư. Ông ấy sống ở trong Nhà Hát này,” Christine nói.

“Christine! Anh muốn em đi với anh ngay bây giờ. Nó thật nực cười khi chúng ta phải ẩn nấp và chạy trốn như thế này.”

“Không phải hôm nay. Em đã hứa sẽ hát cho Erik nghe vào buổi biểu diễn tối mai. Em không thể thất hứa được. Em sẽ đi với anh sau khi buổi biểu diễn kết thúc.” Christine nói. Rồi họ bàn về kế hoạch chạy trốn vào chiều hôm sau.

Ngày hôm sau, Raoul đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chạy trốn vào buổi chiều. Anh thuê một chiếc xe ngựa đậu trước Nhà Hát để có thể đi bất cứ lúc nào vào cuối buổi biểu diễn.

Nhà Hát trở nên rất nhộn nhịp vào buổi tối. Mọi người đều đến để xem Christine biểu diễn. Lúc đầu cô rất lo lắng nhưng sau đã bình tĩnh lại và thư giãn. Giọng ca tuyệt vời của cô vang vọng khắp khán phòng. Đó là màn trình diễn tuyệt vời nhất của cô từ trước tới giờ. Đám đông trở nên cuồng nhiệt, mọi người đều đứng dậy reo hò và tung hô cô với những tràng vỗ tay nồng nhiệt. Nhưng đột nhiên, tất cả đèn trong phòng đồng loạt tắt. Mọi thứ chìm vào bóng tối. Và rồi bỗng có một tiếng hét thất thanh vang lên – đó là giọng của một phụ nữ.

Những người quản lý nhanh chóng bật lại đèn của khán phòng, nhưng... Christine đã biến mất. Những lời bàn tán vang

lên khắp khán phòng. Raoul vô cùng lo lắng. Anh vội vã chạy vào phòng quản lí để tìm hiểu việc gì đang diễn ra.

Khi Raoul đang định bước vào phòng, một bàn tay đặt lên vai anh.

“Đừng nói chuyện của Erik với bất cứ ai,” ông ta cảnh báo rồi đặt tay lên môi, ra dấu giữ bí mật.

Raoul bước vào phòng quản lí. Có rất nhiều người trong phòng, kể cả thám tử. Họ đều nhìn Raoul với ánh mắt ngờ vực. Tên thám tử hỏi anh, “Anh đã từng ở bên cô Daae rất lâu, đúng không?”

“Đúng,” Raoul đáp.

“Anh sẽ rời khỏi Nhà Hát với cô Daae sau màn trình diễn tối nay, đúng không?”

“Đúng, chúng tôi đã định như thế.”

“Anh trai của anh không hài lòng về mối quan hệ của anh với cô Daae, đúng không?”

“Điều đó không liên quan tới anh,” Raoul bắt đầu thấy khó chịu với tên thám tử này.

“Vậy anh có biết chuyện chiếc xe ngựa của anh trai anh đậu ngoài Nhà Hát tối nay đã biến mất rồi không?” Tên thám tử hỏi Raoul. “Anh trai anh đã bắt cóc cô Daae!”

Raoul bây giờ thật sự trở nên giận dữ. “Tôi sẽ tìm họ,” anh hét lên.

Sau khi Raoul rời khỏi phòng, khoe môi tên thám tử nhếch lên, hắc cười, và nói, “Tôi không chắc rằng Ngài Bá tước đã bắt cóc cô Daae nhưng giờ có lẽ Raoul sẽ giải đáp nó, chúng ta chỉ cần chờ thôi.”

Khi Raoul lao ra khỏi phòng quản lí, người Ba Tư chặn anh lại.

“Cậu đang đi đâu?” ông ta hỏi Raoul.

“Tất nhiên là đi tìm Christine,” Raoul vội vã.

“Vậy hãy tìm bên trong Nhà Hát đi. Rất có thể cô ấy đang dưới đường hầm.”

Raoul ngạc nhiên, “Sao ông biết?”

“Erik đã đưa cô ấy qua các hành lang mật tới ngôi nhà dưới hồ,” người Ba Tư nói nhỏ.

“Có vẻ ông biết rất nhiều về Erik. Ông còn biết gì nữa?”
Raoul hỏi.

“Anh ta rất nguy hiểm.”

“Hắn đã từng làm hại ông chưa?”

“Nhưng tôi đã tha thứ cho anh ta rồi.” người Ba Tư đáp.

“Ông giống hệt Christine. Hai người đều nghĩ hắn là một quái vật nhưng cũng đều cảm thấy tội nghiệp cho hắn ta.”

“Suyt....” người Ba Tư ra dấu im lặng.

“Anh ta có thể nghe thấy chúng ta đây. Hãy coi chừng. Anh ta có thể ở bất cứ đâu – dưới sàn, đằng sau bức tường, thậm chí là trên trần nhà.”

Hai người đàn ông đi vào phòng của Christine. Người Ba Tư đi tới phía tâm gương và gõ vào bức tường. Đột nhiên tấm gương xoay tròn.

“Nhanh lên,” ông ta nói với Raoul. “Chúng ta sẽ đi xuống đường hầm. Cẩn thận và làm theo đúng những gì tôi nói.”

Họ đi ngang qua những hành lang tối om. Raoul có thể nghe thấy tiếng những con chuột chạy dọc theo nền đất ẩm thấp. Họ đi mãi cho tới một bức tường.

“Đây là lối đi đến nhà của Erik. Buquet đã chết ở đây. Vì anh ta đã tìm thấy ngôi nhà nên Erik giết anh ta đã giữ kín bí mật đó.”

Rồi người treo ngọn đèn dầu lên tường.

“Có một cái cần điều khiển ở đây. Chúng ta sẽ đẩy nó và cánh cửa sẽ mở ra. Đây rồi!”

Bức tường mở ra một cánh cửa và họ bước vào. Nhưng cánh cửa bỗng nhiên đóng sầm lại sau lưng họ. Họ đang ở trong một căn phòng trống với những bức tường là những tấm kính.

“Những bức tường toàn bộ làm bằng gương!” Raoul không thể kìm được mà thốt lên.

“Đây là phòng tra tấn của Erik. Chúng ta phải tìm được lối ra nhanh nhất có thể,” người Ba Tư nói với giọng tuyệt vọng.

Nhóm Dịch Thunderstorm

Dịch: Pastelxduck

Chương VI: Ngôi nhà giữa hồ [END]

Trong lúc họ đang cố tìm lối ra khỏi phòng tra tấn của Erik, người Ba Tư kể cho Raoul nghe về Erik. Anh ta có một cuộc sống rất phức tạp.

“Chúng tôi biết nhau rất lâu trước đây,” người Ba Tư kể. “Lúc đó bọn tôi còn sống ở Ba Tư. Tôi là một cảnh sát còn Erik làm việc cho Nhà Vua. Erik là một kiến trúc sư vô cùng tài giỏi. Cậu ta thiết kế những tòa nhà khổng lồ với những mật thất ẩn cho Nhà Vua. Nhà Vua cũng yêu cầu cậu ta thiết kế cho ông một phòng tra tấn. Ông ta rất thích thú với tài năng thiên bẩm của Erik.

Erik không chỉ là một kiến trúc sư thiên tài, cậu ấy còn là một giọng hát tuyệt vời. và cho đến bây giờ cậu ta vẫn như thế.” Người Ba Tư tiếp tục.

“Tôi không thể ưa những việc Erik đã làm nhưng cũng không thể phủ nhận tài năng và giọng ca của cậu ta. Erik đã từng làm nhiều điều xấu xa nhưng tôi luôn cảm thấy tiếc cho cậu ta. Mọi người luôn cười vào mặt Erik và hắt hủi cậu vì cậu ta quá xấu.

Sau đó, Nhà vua lại cố giết Erik. Ông ta không muốn cậu ấy làm việc cho bất kì ai nữa. Tôi đã giúp cậu ấy trốn thoát, sau đó thì Erik tìm được nơi cậu ấy thuộc về, Pháp.

Ở Pháp, Erik đã thiết kế Nhà hát này. Sau nhiều năm thiết kế những hành lang ngầm và mật thất cho Nhà vua, việc xây dựng những lối đi ngầm trong tòa nhà này và ngôi nhà bí mật giữa hồ đối với cậu ấy cũng dễ như lòng bàn tay. Tôi luôn quan sát những hành động của Erik. Tôi đã rất lo lắng cho Christine khi cô ấy bắt đầu tiếp xúc với Erik.”

Raoul lắng nghe cẩn thận câu chuyện của người Ba Tư. Họ vẫn còn mắc kẹt trong căn phòng gương.

Đột nhiên họ nghe thấy giọng nói của Erik phát ra từ căn phòng bên cạnh.

“Quyết định đi!” Cậu ta hét lên. “Lễ cưới hay lễ cầu siêu. Đó là sự lựa chọn của em, Christine.”

Tiếng Christine nấc lên làm Raoul trở nên căng thẳng. Anh muốn cứu cô thoát khỏi con quái vật ấy. Rồi họ lại nghe thấy một giọng nói dịu dàng.

“Làm ơn đừng sợ hãi. Tôi không phải là một người đàn ông xấu xa. Tôi chỉ cần em yêu tôi, Christine.”

Không có bất cứ lời hồi âm nào. Từ đằng xa tiếng chuông bỗng vang lên.

“Tên khốn nào dám đến gần nhà ta?” Erik gào lên. “Anh sẽ quay trở lại, Christine.”

Raoul và người Ba Tư nghe thấy tiếng bước chân của Erik đến gần.

“Nếu chúng ta gọi được Christine, có thể cô ấy sẽ đến và cứu chúng ta,” Raoul nói rồi gọi khe khẽ “Christine! Christine!” Thật may cho họ, Christine đã nghe thấy.

“Raoul! Anh ở đâu?” cô gọi lại.

“Bọn anh bị mắc kẹt trong căn phòng cạnh em. Em có thể đưa bọn anh ra ngoài chứ?” anh hỏi.

“Em không thể di chuyển. Erik trói em lại rồi. Anh ta nói anh ta sẽ giết em nếu em không cưới anh ta. Anh ta nói anh ta cũng sẽ tự sát theo. Anh ta bị điên rồi.” cô khóc.

“Raoul và người Ba Tư biết họ đang mắc kẹt trong một tình huống nguy hiểm. Họ tìm kiếm cửa thoát ra trong vô vọng. Cuối cùng, người Ba Tư cũng tìm được nó. Cánh cửa sập được mở ra và họ đi xuống một cái hầm khác.

“Đây là hầm chứa rượu,” Raoul nói.

Có rất nhiều thùng rượu trong hầm.

“Đúng thế, nhưng tôi không nghĩ sẽ có tí rượu nào trong những thùng này đâu,” người Ba Tư nói. Ông thử mở một thùng rượu. Không ngoài dự đoán, trong đó chứa đầy thuốc súng.

“Anh ta sẵn sàng cho nổ Nhà Hát nếu Christine không chịu lấy anh ta.”

Họ chạy ngược lại phía phòng tra tấn.

“Christine!”

“Em vẫn ở đây. Lúc này Erik đã trở lại và kêu rằng những vị khách đặc biệt đã được đưa tiễn (có nghĩa là chết đấy ạ). Em... em đã nghĩ anh ta đã giết anh,” Christine nói với giọng hoảng sợ.

“Christine! Erik sẽ cho nổ Nhà Hát nếu em không chịu cưới anh ta,” Raoul cảnh báo cô. Bỗng cánh cửa phòng bật mở, Erik đã quay lại.

“Em nói chuyện với ai đấy?” Anh ta hỏi Christine rồi nhìn về phía bức tường kế phòng tra tấn. Erik đi ngang qua căn phòng và gõ lên cánh cửa.

“Raoul đã đến đây, đúng không?” Erik nói với một nụ cười ghê rợn.

Christine cầu xin Erik, “Làm ơn hãy để anh ấy đi!”

“Nhưng em sẽ phải đưa ra quyết định của mình đấy,” Erik nhấn giọng.

“Có hai chiếc hộp trên bàn. Một cái hình con châu chấu, một cái hình con bọ cạp. Em phải chọn một trong hai. Nếu em chọn con bọ cạp, có nghĩa em đồng ý lời cầu hôn của anh. Nếu là con châu chấu, có nghĩa em đã từ chối. Em phải quyết định ngay bây giờ,” anh ta nói.

Sau đó, Erik đi ra khỏi phòng.

“Nếu cô ấy chọn con châu chấu, tất cả thuốc súng trong hầm chắc chắn sẽ nổ tung,” người Ba Tư nói. Họ có thể nghe thấy tiếng khóc của cô.

“Em nên làm gì bây giờ?” Christine khóc nhưng Erik đã quay lại.

“Câu trả lời là gì?” Erik hỏi cô.

Christine chọn cái hộp hình con bọ cạp. Trong khi đó, Raoul và người Ba Tư có thể nghe thấy tiếng nước chảy dưới chập bẹn họ.

“Anh ta đang cho ngập tầng hầm,” người Ba Tư nói. “Nước sẽ ngập đầy tầng hầm và tràn lên cửa sập.” Trong phút chốc, nước ngập cả căn phòng tra tấn, Raoul và người Ba Tư phải đấu tranh để lấy không khí thở nhưng không lâu sau, cả hai đều bất tỉnh.

Khi người Ba Tư tỉnh dậy, ông thấy mình đang nằm trên một cái xô pha. Erik đứng bên cạnh ông. Christine cũng đang ở đó.

“Giờ ông an toàn rồi. Christine đã cầu xin tôi cho ông sống. Tôi chấp nhận điều đó.” Erik nói với người Ba Tư. Anh ta đưa cho ông một thứ đồ uống, mí mắt ông dần sụp xuống.

Vài ngày trôi qua. Người Ba Tư đang ngồi trên chiếc xô pha trong căn hộ của ông. Ông đã nghe được một vài tin tức nói về Nhà Hát. Xác của anh trai Raoul được tìm thấy bên cạnh cái hồ dưới tầng hầm. Các bài báo cũng đưa tin về việc mất tích của Christine và Raoul.

Người hầu của người Ba Tư đi vào phòng, theo sau là một vị khách, Erik.

“Cậu là một tên giết người!” người Ba Tư hét lên buộc tội Erik. “Tại sao cậu lại giết anh trai của Raoul?”

“Tôi không giết ông ta. Ông ta bị chết đuối trong hồ. Hôm nay tôi đến đây chỉ để nói với ông rằng đây là lần cuối ông nhìn thấy tôi. Tôi đang chết dần qua từng ngày.” Erik trả lời.

Lúc này người Ba Tư lại thấy thương cảm cho người đàn ông tội nghiệp và cô độc này.

“Tôi đã sẵn sàng cho cái chết này. Christine đã cho phép tôi được hôn cô ấy trước khi tôi cứu ông và Raoul. Thậm chí mẹ ruột tôi cũng chưa từng hôn tôi một lần. Khi tôi hôn Christine, cứ như có những thiên thần đang ngân tiếng hát vậy,” Erik tiếp tục.

“Bây giờ họ đang ở đâu?” người Ba Tư hỏi.

“Họ an toàn rồi. Tôi cho họ một cặp nhẫn cưới và gửi lời chúc phúc cho họ.” Erik trả lời.

Người Ba Tư có thể thấy những giọt nước mắt đọng lại trên khóe mi của Erik. Sau đó, Erik rời đi và Bóng ma trong Nhà Hát biến mất mãi mãi.

~~~~~ THE END

~~~~~

Nhóm Dịch Thunderstorm

Dịch: Pastelxduck